

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

29 tháng 03 năm 2009

Số 38

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Tại sao Bé nhận định là có thiên ma ?
- 2) Jesus Christ có rất nhiều người kính phục một thời gian rồi lại bỏ là tại sao ?
- 3) Có khi chúng tôi thấy Bé cô đơn và buồn có phải không ?
- 4) Phải làm sao mới dứt được sự động loạn kể trên ?
- 5) Đấng Christ từ ái với Phật có khác nhau không ?
- 6) Tại sao đạo Chúa có nhiều người theo mà đạo Phật lại ít người theo ?
- 7) Thức là gì ?

Copyright © 2009 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 17 tháng 08 năm 1991 1) Hỏi : Tại sao Bé nhận định là có thiên ma ? Đáp : Thưa, thiên ma là một phần hồn siêu thoát trở lại mặt đất này, xây dựng cơ đồ cho chính họ, chứ không làm được phép lạ như đấng Christ từ ái.	2) Hỏi : Jesus Christ có rất nhiều người kính phục một thời gian rồi lại bỏ là tại sao ? Đáp : Thưa, vì niềm tin không vững, không tự biết họ làm sao biết được Jesus Christ, trong lúc tâm thần bất ổn, đâm ra hoang mang chạy bầy, rốt cuộc cũng phải chôn xác dưới lòng đất, dù có thiêu đi nữa thì tro cũng phải chôn vùi dưới lòng đất mà thôi. Người tu thật chỉ biết có cái tâm, thì mới kính trọng những đấng thanh nhẹ đã lưu lại những lời chơn lý quý giá trên mặt đất này.
3) Hỏi : Có khi chúng tôi thấy Bé cô đơn và buồn có phải không ? Đáp : Thưa, Bé không bao giờ cô đơn và buồn cả, nhưng hành giả cô đơn và buồn, tưởng lầm là Bé cô đơn và buồn. Cô đơn là chỉ có một mình mà lo nhiều việc không xong, vì tâm hướng ngoại. Buồn là cảm thấy mình vẫn tầm tối chưa quán thông được việc nhỏ cho đến việc lớn, vẫn ôm lấy sự sợ sệt và sân si.	4) Hỏi : Phải làm sao mới dứt được sự động loạn kể trên ? Đáp : Thưa, phải tự tin và thực hành đúng pháp, bớt hướng ngoại, ăn cơm Trời phải nhớ Trời mà tu, không nên ăn cơm Trời mà trách móc thị phi chuyện người khác, thì nó sẽ đi lạc hướng hồi nào mà không hay. Cho nên ở đời này hay than khổ là vậy, chịu không nổi mà không hay chính mình đã phá hoại mình từ tâm lẫn thân, biến thể của nó là động loạn mà thôi!
5) Hỏi : Đấng Christ từ ái với Phật có khác nhau không ? Đáp : Thưa, ở đời này đặt ra danh xưng chứ kỳ thật nguyên chất của nó là từ quang thanh nhẹ như nhau, nhưng lúc làm việc, tùy theo hoàn cảnh nhu cầu mà tận độ.	
6) Hỏi : Tại sao đạo Chúa có nhiều người theo mà đạo Phật lại ít người theo ? Đáp : Thưa, Phật Chúa cũng do tâm đề ra, muốn nhẹ thì theo lời chơn lý mà tu, còn muốn nặng thì mặc nhiên cho đời lôi cuốn cuối cùng rồi cũng sẽ thức tâm theo chiều hướng luân hồi tiến hóa mà thôi, tất cả nằm trong luật tự nhiên và siêu nhiên, đó là vô sanh là vậy.	Ngày 18 tháng 08 năm 1991 7) Hỏi : Thức là gì ? Đáp : Thưa, thức là tự nhiên hình thành theo trình độ và hoàn cảnh sẵn có, đặt nó ở môi trường nào nó sẽ được tiến hóa theo môi trường đó, cũng như mọi người ở trên cao nguyên Việt Nam mà gỏi qua Mỹ học hỏi, trong vòng 10 năm thì họ vẫn nói tiếng Mỹ rõ rệt như người Mỹ, nhờ những gì mà họ hiểu mà nói được, có phải nhờ chơn thức hòa đồng của họ mà tự cảm nhận, theo chiều hướng thu phóng tự nhiên, còn người tu không nghe được Phật Tiên phân giải, là tại vì họ hướng ngoại tạo thành một tập quán xoi bói người khác, mà đành phải quên chơn thức của chính mình, cho nên không nghe được siêu âm.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Đại Hùng II

...

Nó có hai lối. Người được nghe qua trung tim bộ đầu thì dụng tâm để mà đoán cái thanh điển của những người thuyết pháp có một cái trình độ nhẹ hơn mình. Người ta mới dụng trung tim bộ đầu để tương ứng thì lúc đó thấy trên bộ đầu nó nhẹ nhàng mà nghe rồi cũng không biết chuyện gì nhưng sau này muốn lập lại thì nó cũng đầy đủ. Nhưng mà trong lúc nghe nó thanh thản là cái luồng điển của người truyền pháp họ nhẹ hơn mình, nó rút mình đi lên. Còn dùng ở đời nếu là người đi học vẫn nghe ở đời. Ở đời họ lấy cái lỗ tai bằng thịt mình nghe, vì âm thanh của người ta dùng nơi con tim nhưng mà chúng ta nghe rồi, chúng ta kéo về trung ương bộ đầu thì từ học một hiểu mười là ở trong cái lý do đó. Mình hiểu đối phương nó đang giải thích thiếu sót cái nào nếu mà nó dùng trung tim bộ đầu giải thích thì cái câu văn này nó gọn ghẽ và nó hay, cho đơn giản hóa. Mình là người học trò đi học nhưng mà đi tới đó mình là người sửa ông thầy mà trong lúc mình sửa ông thầy, ông thầy cũng bằng lòng là cái sửa của mình rất đúng. Bởi vì mình đi thẳng, nghe từ lỗ tai nhưng chuyển hóa phần thanh điển lên trung tim thì tự nhiên con người mình sáng suốt, học một hiểu mười mà mình hiểu ngay cái tánh ý của ông thầy. Cái con người mà được nghe hai bên như vậy là người tu về pháp lý nó đạt được nhẹ mới được nghe còn người tâm thường không có thể nghe như ông nói được. Nó có hai giới. Mà lúc nào ông nghe bằng lỗ tai rồi một chập rồi đem về trung ương mà phân tách ra mới biết đối phương nó còn kém chỗ nào thì mình biết. Mình có thể thuật lại lời nói của y nhưng mà mình sẽ bỏ túc và dẫn tiến cho y luôn. Học trò hòa cảm với thầy nhưng mà thầy cũng kính nể học trò chứ thầy không có ghét học trò đâu mà sợ. Cho nên người tu về pháp lý không phải nó giỏi hơn người ta bởi vì phần điển bộ đầu nó mở thì đối phương có nói gì thì cái điển mình cũng thích ứng, chuyển hóa trên đầu của họ. Họ cao lên một phân, mình nâng họ lên một phân. Họ cao lên một phân, mình nâng họ lên một phân nữa thành ra không có thất bại đâu mà sợ.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Cái bệnh của chị tại do cái nóng tánh, cái hờn mát, cái đó nó làm cho cái gan nó yếu và cái tim nó yếu. Cái hơi nó rút trở lộn vô thì bây giờ nếu mà muốn hết cái đó thì có cái bà cạo gió trong nhà này là em của ông Liêm đây. Bà đó cũng bị cạo gió một tháng 30 ngày mà bây giờ bà ấy hết cạo gió thì nên hỏi bà tại sao? Kêu bạn cạo gió kia chỉ cho tu là hết. Bây giờ công phu cho nó khoẻ trước đi, cho nó đổi tánh tình rồi mới vui vẻ. Ai nói gì thì mình cứ thầy kệ, họ chửi, họ la, họ nói hành nói tỏi; rốt cuộc rồi họ cũng phải trở về với họ. Bởi vì khi nó xuất phát nơi ngũ tạng họ thì chút nữa họ phải trở về với họ. Họ nói trước, họ tạo ra trước một trăm phần trăm thì họ phải gánh đủ một trăm phần trăm. Còn mình không tạo, tại sao mình nghe của người ta, mình giận cái chuyện của người ta, mình rước cái bệnh của người ta vô mình. Nó đề thành ra cái điển của chị nó không có xuất phát ra được. Bị bên ngoài áp đảo vô thành ra cứ bị cạo gió hàng ngày, cảm hoài, ớn lạnh hoài là vậy đó. Chị chịu khó theo cái phương pháp này tu thì hết. Mà cố gắng tu thì hết vì trước đây cũng có một bà bạn ở đây trước kia cũng vậy, cũng cạo gió hoài. Đi làm về mà không cạo gió thì không có an tâm. Bây giờ thì bà hết cạo gió rồi.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Nãy giờ tôi nói thì ông cảm thấy thế nào. Cái nguyên lý nó phải vậy. Tháo cái xe nó có mấy món thì có mấy món chứ đừng có dấu là cái xe của tôi nó tốt hơn cái xe người ta. Xe ông mà lột đèn thì lột đèn, xe hư pít-tông¹) thì hư pít-tông. Tháo ra món nào thì nó ra món ấy. Mình sửa món nào cho nó đúng một món thì xe nó chạy yên.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Bây giờ ông so sánh từ trước tới bây giờ ông lược thuật lại cho các anh em ở đây nghe. Ông tu theo

¹ Pít-tông: piston.

ông Sự thì hỏi đó ông học cái gì ông có thể nói cho chúng tôi nghe. Bây giờ làm sao ông ý thức bằng cách nào ông mới trở lại nghiên cứu với chúng tôi. Trong sự nghiên cứu của ông giữa hai bên, cái của ông Sự và cái đằng này hai cái khác biệt nhau hơn không?

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Kết quả hơn vì bên này phải luyện, phải làm phải thay đổi ở bên trong chứ ngồi lì cái hướng trời lặn thì nó đi lặn luôn. Chúng ta xuất phát phải nhờ luồng điện. Cái xe hơi của ông chạy phải nhờ ét-xăng²). Ét-xăng vô nó cũng phải nhờ lửa. Lửa đốt rồi nó có hơi, nó mới chạy. Đằng kia, người ta chỉ ông có bao nhiêu lửa đem bỏ xuống biển hết thì nó tiêu. Còn đằng này khác, hoá với hoá nó tương giao, nó mới dẫn tiến. Ông ngồi về hướng Nam. Nam thật phương nam lửa bính đỉnh. Nó xuất phát ra. Người ta nói Nam, thanh tịnh nó trụ ở đây. Cho nên ông Phật, ông thanh tịnh khai thông bộ đầu rồi ông mới lấy cái nguyên lý luân chuyển của sáu cái luân xa đó. Thì cái âm thanh người ta nói Nam... tiếng cuối cùng nó trụ ở đây thì nó bộc sáng ra. Mô... tiếng cuối cùng nó ngay chỗ này, nó mới bộc sáng ra. Chữ ông chỉ Nam Mô A Di Đà Phật chứ không có nói Một Hai Ba Bốn Năm Sáu. Bây giờ chúng ta thử coi. Nam... cái chữ Nam nó có cái um ở chỗ này nó vô đây còn nếu ông nói Một nó chỉ ở đây thôi. Chữ Nam với chữ Một hai cái âm thanh khác. Người ta dùng cái điện để người ta dẫn tiến ta mở cái luân xa ở trong cơ thể. Con người có lục tâm. Lục tâm bất thông không có thành nhân vị. Nó khổ ở chỗ đó. Cho nên ông đó cũng người ta, mà tôi nói một chút thì ông đâm đầu đòi lấy dao chém tôi. Bởi vì ông chưa có thông. Con người cũng có cái tánh ma quỷ nhiều lắm là như vậy đó. Còn người ta thông, người ta đâu có đến nỗi lấy dao chém người. Chém người ta đau. Họ chém mình mình biết đau. Chúa Jesus Christ bị đóng đinh trên thánh giá, ngài cũng xin ơn trên ban bố cho chúng nó, tha chữ cho chúng nó vì chúng nó chưa hiểu lấy nó. Nếu nó hiểu là lấy dao để trong thịt nó đau, nó đâu có chặt đầu tôi. Nó không hiểu, nó còn ngu muội, nó còn mê trần, thành ra ngài yêu cầu bên trên tha thứ nó. Trong lúc ngài lâm nạn mà ngài còn yêu cầu. Tại sao ngài yêu cầu? Vì ngoài cái cảnh này ngài có một cảnh giới tốt đẹp rồi, ngài đi trong cái chơn điện. Cho nên Đức Phật dùng cái Nam Mô A Di Đà Phật cũng là mở sáu luồng điện mà thôi. Khi ông nói Mô... tiếng cuối cùng nó trụ ở đây. Đó! Nó mở. Trong cái không mà có. Thì với cái người sơ khởi tu thôi. Nam nói về lửa. Mô là không khí. Nó phải nhẹ bên trên. A nhâm quý gồm thân nơi thận. Nói tiếng A... khi ông khép cái miệng tiếng cuối cùng thì nó trụ ngay giữa trái cật. Nó có cái luân xa ở đó. Nó thuộc về thủy. Cái đó là cái niết bàn khi ta nhập bộ đầu, nó chuyển xuống xương sống như cái vũ trụ đưa vô đó nó đánh một cái boong. Đánh một cái nó giam hãm trong con tim. Thì cái hồn bị giam hãm nơi con tim. Bây giờ ông nói Một Hai Ba, Ba nó đi ra thôi. Còn ông nói A... nó đi xuống. Còn ông nói Ba... ông kéo xuống nó không được, là cái luồng điện của đức Phật chỉ để mở cái cơ thể điện hình. Di... ngay trung tim nơi đây. Di hai cái răng nó kê lại thì hai cái này nó đập nhịp, nó mở. Di... tập trung ba báu linh tinh khí thần. Nó mới mở sáng, nó hé hở con tim, cái hồn mới ra vào để dải được. Đà... ấy sắc vàng bao trùm khắp cả. Đà là cái điện từ ở bên trong xuất phát ra. Tám vạn bốn ngàn lỗ chân lông xuất phát ánh sáng ra. Phật... ngay cái lỗ rún. Phật hay thân tịnh ở nơi mình. Tứ hải quy ra. Bản thể con người hợp bởi tứ đại: nước, lửa, gió, đất mà cha mẹ sanh mình ra cũng cấu tạo bởi cái tứ hải. Những cái quá khứ vị lai ở trong này sắp đặt. Chúng ta tu ngồi nhắm con mắt thấy cái đường lối quá khứ rồi đặt cái con đường sắp tiến về sau. Đi bằng cách nào? Vượt qua tam giới trong bản thể mới đi tới đại thiên thể giới. Thì cái đường lối nó phải rõ ràng. Phải hành để đi chứ ông cứ ngồi đó niệm Nam Mô A Di Đà Phật mà không biết tại sao niệm Nam Mô A Di Đà Phật thì niệm Một Hai Ba Bốn Năm Sáu nó sướng hơn không! Ông phải minh lý tại sao người ta áp dụng cái Nam Mô A Di Đà Phật là cái luồng điện. Ông nói chữ Phật... thì nó rên ngay lỗ rún mà ông nói Sáu... thì nó không có. Một Hai Ba Bốn Năm Sáu mà Sáu... nó không có đụng ngay lỗ rún đâu. Ông nói Phật... nó chạy xuống dưới. Cái luân xa đó là Tề Luân Hư Cảnh. Bây giờ cái mục đích của chúng ta tu ở đây là mở sáu cái đó ra chứ không phải mê tín. Còn niệm Nam Mô A Di Đà Phật để cho người ta nghe cho nó hay, cho tôi là người tu. Không được! Niệm Nam Mô A Di Đà Phật để cho ông Phật biết tôi là người có tâm với ông cũng không phải. Tu làm sao tôi mở sáu luồng điện cho đúng cái chiều hướng trong lúc tôi nhập xác cũng như trong lúc tôi đi. Tôi mở ra tôi mới đi được. Ông biết là ông giáng sanh xuống thế gian nhưng mà ông biết ngày nào ông đi. Minh khôn ngoan đủ thứ hết, biết buôn bán lấy lời, biết cất cái nhà thiết kế để ở, con muỗi cắn mình đập chết, mình khôn lắm mà tại sao sau này không biết mình đi đâu? Vì lẽ đó chúng ta

² Ét-xăng: essence.

tu. Ta kẹt ở chỗ nào thì ta phải mở chỗ đó. Kẹt bởi sáu cái luân xa đó, bây giờ phải mở sáu cái luân xa đó thì chúng ta mới đi được. Chứ không có gì hết. Nó mở sáu cái luân xa đó rồi, ông ngồi cho thiên hạ chửi ông không có giận. Ông biết nó hù chỗ nào chứ mình không có hù. Bởi vì nó hết sức áp dụng trong cái Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ thôi. Nó tập trung lối nào mình biết lối đó, mình chỉ mở cái gút cho nó thôi, không có giận. Cho nên đức Phật không giận ngài mới đi truyền pháp khắp nơi. Biết bao nhiêu ma quỷ bùa phép tới phá ngài trong lúc ngài thuyết pháp mà ngài vẫn bình tâm. Đức Phật đã biết cái pháp giới hạn tới đó rồi hết nên ngài không có lo. Nhưng mà những người xung quanh đang nghe ngài thuyết pháp bị phá đó, lo cho ngài ghê lắm. Nhưng mà ngài không lo vì ngài hiểu nó áp dụng tới đó thì thôi, hết sức là nó sử dụng Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ chứ không có làm cái gì hơn nữa. Thì nó giới hạn trong cái giới ngũ hành đó. Tâm ngài bất động và ngài để yên lặng rồi nó sẽ quy hàng. Cho nên cái phương pháp chúng ta tu ở đây mở được sáu cái luân xa rồi gọi là lục tâm thông bắt đầu làm một nhân vị ở thế gian. Một con người chúng ta học đầy đủ có sự thông minh, học những hiền triết, học sách vở nhiều lắm nhưng mà cái tâm ta vẫn còn nóng nảy ác độc làm sao mà đạt thành một nhân vị ở thế gian. Cho nên cái nhân vị ở thế gian nó khó khăn lắm. Thật sự một nhân vị rất khó khăn.

Nó không còn giai cấp ở thế gian nữa và nó chỉ còn tình thương cho tất cả mới là nhân vị. Chúng ta làm đệ tử nhà Phật mà trên bộ đầu không điển thì làm sao làm đệ tử nhà Phật được! Tôi ghi danh làm đệ tử nhà Phật thì không có hiệu lực. Tôi có phần thanh điển trên bộ đầu, tôi mới mình cảm được cái nguyên lý của trời đất thì cái luồng điển của tôi mới liên lạc được cái âm thanh pháp giải của đức Phật hàng giờ hàng phút. Phật còn sống, chứ nếu mà Phật chết chúng ta tu để làm gì? Phật chết như ta hay chết như chó chết thì không có ai tu làm gì hết. Ta tu theo Phật thì ta muốn đi theo gặp ông Phật, coi ông đang làm cái gì. Người ta nói ông hay quá. Lúc trước, ông cũng như mọi người, cũng mất mũi tai miệng, cũng ăn cơm như mình tại sao bây giờ ông thành Phật. Bây giờ mình phải tu làm sao để gặp Phật! Sự thật của ông ra sao? Cho nên cái văn minh đã cho chúng ta có một cái lẽ lối tự do tín ngưỡng, tự do tu hành, tự do sửa chữa thì chúng ta có cái cơ hội này chúng ta phải nắm lấy để sửa chữa và tiến.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Không nên nhớ lấy cái bản thể này, bản thể này là tạm từ đầu tới chân, rồi nó sẽ già, sẽ chết, không có ai giữ lại được hết. Phải nhớ kỹ cái đó. Đừng có vì cái này mà chấp mê rồi càng ngày càng đau khổ. Cũng như cái bệnh hoạn của chị, chập chệch sợ nó ớn lạnh, đây rồi chiều nó làm tôi mệt. Đừng có để ý tới nó. Nó làm gì, tui bây cũng ở đây tạm, tao mượn, tao đi. Còn muốn thì tôi đem cái thanh khí điển của trời đất xuống tôi hỗ trợ cho được an khương. Còn lộn xộn, ráng chịu, tôi không có cần. Tôi biết tôi sẽ chết về Phật và tôi cố gắng tu tôi sửa tôi để trở về cái quê xưa chốn cũ. Tôi bỏ cái chuyện so đo nhỏ mọn, làng xóm nói gì thầy kệ, huynh đệ, chồng con nói gì thầy kệ, bỏ đi, rốt cuộc nó cũng không chạy đi đâu. Nó có la trời nó cũng trở về với cái ngũ tạng của nó. Chỉ bị có một chút đó thôi, nghe phong phanh họ nói nặng mình một chút cái chịu không được. Có cái tánh nơi đó nó làm cho chị bệnh hoạn, nó làm cho mệt tim, nó làm cho tim yếu thì ráng tu. Bây giờ trở về đây có cơ hội gặp ông Tư, ông Liêm, cô Năm quen biết rồi chỉ lại cái pháp thực hành. Nếu có cơ hội thì đem những cuốn băng của tôi về nghiên cứu, nghe lại. Có gì muốn hỏi, muốn phê bình, chỉ trích cứ việc viết thư cho tôi cũng được tôi sẽ giải đáp rõ ràng.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Đừng có nghe lời họ nói tầm bậy, có cái tánh đó thôi không có cái hồn gì hết. Còn có cái hồn gì theo thì tôi đã nhìn thấy hết rồi. Rồi bây giờ chị đi cúng hoài, đi tới ông thầy ông nói cái vong nó theo mà tại sao tới bữa nay mới tới tui? Tới tui là phước đó ghen. Vật con heo cúng hay mang mấy thước vải tới rồi tôi giải cho, thì họ ăn chứ ông Phật cũng không có ăn, không có thánh thần nào ăn nữa. Họ bày ra, bày thết rồi mình về mình cứ am tường ba cái vong nó theo. Ba cái vong lận, ăn không được, ngủ không được còn bệnh thêm nữa. Ông đó hù mình thì đâu có lấy lại tiền được. Tại sao? Tại cái tánh mình nghĩ cái chuyện nhỏ, có của thì giữ cho kỹ. Trời sắp đặt kỳ lắm. Tiền bạc không có ai giữ được bền. Nhiều ông ở đây, tí phú giàu lắm, một đồng xu cũng khát khe với người nhân công mà tới hồi chết thì lại lung tung hết. Gần chết thì bệnh hoạn, mười cái tử sắt cũng hốt bạc ra đưa cho bác sĩ. Bác sĩ nói một cái cũng mất hồn đưa ra. Thầy bùa nói cũng đưa, hồi đưa cái gì cũng đưa ra hết. Mấy người ở xin lên lương thì lại không cho. Rồi tới khi chết phải mua cái quan tài, vốn chừng mười ngàn họ nói ba trăm ngàn thì cũng phải dứt ba trăm ngàn cho nó. Cho nên sự

công bằng của trời đất không có giữ được. Chúng ta hiểu ở đây tạm thì không có quan trọng về vật chất. Có cũng được, tu trong cái không mà nó có chứ đừng có lo lắng và tham thố quá rồi nó giam hãm cái tâm hồn. Nó làm cho con người chậm tiến, rồi đi thầy này, thầy kia, thầy nọ bị người ta ăn hết rốt cuộc không có giúp được cái bệnh hoạn cho mình. Bây giờ chị về đây là tự trị, tự khai thông, tự trị bệnh cho mình mà liên kết cái luồng điện của Lưu Li Quang Phật sẵn có ở bên trên, giúp đỡ chúng ta bất cứ giờ phút nào nếu chị chịu hành, chị tiến nhưng phải cương quyết. Chúng tôi cũng có những người đi trước ảnh hưởng thì hỏi cái quá trình của họ, có sự thật chứng minh nghiên cứu về thực hành đừng có vội mê tín cái pháp này hay lắm tu rồi ông Tám, ông độ tôi hết bệnh. “*Bản thân bất độ hà thân độ*”. Tôi hàng ngày tôi còn lo tu làm sao tôi độ người ta được. Nhưng mà tôi phân minh ra cho chị thấy thì chị cũng ở trong cái hoàn cảnh của tôi mà ra và tôi cũng ở trong cái hoàn cảnh của chị mà ra. Chúng ta đồng nghiên cứu, trau giồi sửa đổi thì tâm hồn nó nhẹ nhàng chứ đừng có phân giai cấp mới tu được. Tới đâu phân giai cấp thì không có tu được. Đi tới điển giới thì không có giai cấp nữa. Chúng ta tu cho thanh tịnh một trăm phần trăm phải tiến tới. Đức Phật còn sống, Quán Âm còn sống, thiên đàng có, chúng ta phải đi tới. Không có cái gì quý giá bằng cái đó. Cái bản thể này nếu mà củng cố, cho giỏi đi lắm hai chục năm nữa là cùng, ba chục năm nữa là cùng, rồi cũng phải bỏ đi. Tôi nhờ cái bùa của thầy tôi có thể sống lâu, nhờ xin cái bùa giữ cho răng đừng rụng. Tới giờ cái răng mà rụng chắc sống không lâu, thì không có nên mê tín. Tôi thấy ở dưới mê tín nhiều lắm. Tôi nói thiệt nếu tôi làm thầy pháp tôi ăn, chừng ba tháng chắc cũng được bạc tỉ. Bởi vì tôi có thể nói đâu trúng đó và tôi làm cái bùa giả cho họ đeo là tôi có bạc. Nhưng mà chúng tôi không có làm cái điều đó. Chúng tôi là người của xã hội, người của thời đại. Tu thì chúng tôi phải đi làm công, chúng tôi đi quét rác, tôi đi làm lính, tôi làm cái gì cũng có một bữa cơm để ăn và tôi thực thi để tôi sửa chữa. Tôi kiếm ít tôi còn khoẻ hơn, tôi gian lận nhiều tôi khổ nhiều hơn. Mỗi người đóng góp một phần cho cái xã hội, kiến thiết cho nó tiến lên đi tới cái văn minh của trời đất. Chúng tôi không có nghĩ tới cái chuyện phá khuấy người ta, chỉ phá khuấy mình thôi. Mình sai lạc, mình xấu nhất thế giới, không có ai xấu, mình chỉ lo sửa mình. Mọi người chúng ta đều nhận thức như vậy thì thế gian nó mới thái bình. Trong cái đạo hữu nó mới giúp, tương trợ lẫn nhau, nó mới thực thi được cái tình thương. Cái xã hội lần lần mình ảnh hưởng cho họ tốt chứ đừng có nói tôi tốt hơn thiên hạ. Chưa chắc! Ông Phật ngày nay còn phải tu mà, chúng ta giỏi hơn ông Phật sao mà nói tốt hơn thiên hạ. Chúng ta cũng ngu xuẩn, sai lầm mới tìm cái phương thức ngồi để nghiên cứu để tu, dẹp cái động loạn để đi tới cái thanh tịnh. Chị đã có cái cơ hội gặp chúng tôi ở đây thì nên nghiên cứu và phải thực thi chứ đừng có hứa rồi bỏ nó uống cái cơ hội của chị chứ không có mất cơ hội của tôi.

Bạn đạo: (nghe không rõ).

Thầy: Mỗi một cái phương pháp nó đều có nhưng mà cái chuyện hành đó thì cái người mà mới vô tu mà mình kêu người ta dẫn dắt lên trên não. Cái đó nó bậy lắm. Người chưa có điển không được quyền dẫn dắt lên não. Nó hại ghê lắm. Cho nên, tu có hơi chậm ở chỗ đó. Hôm qua, tôi cũng được quen với ông Sự và tôi có bỏ cái băng công phu của tôi ở đó. Tôi có nói với ông Sự rằng phải dùng pháp luân chứ còn mình nói về cái luân xa không có đường lối nào bởi vì tôi có dự qua những kì nhiều huynh ngồi công phu ở dưới đất. Tôi có nói, ngồi vậy nó nguy hiểm thì bây giờ mình phải dụng cái pháp nào để mình làm cái phần thanh điển trên đầu đi lên. Trong lúc tôi nói đó cũng có nhiều người muốn đi theo trở về nhà tôi nhưng mà nhà tôi nhỏ lắm không thu nhận được nhiều. Nhưng tôi thấy nó không có kết quả tốt và có thể làm cho con người chậm tiến. Mỗi người ngồi một cách, nó hơi sai lạc lắm nhưng cái chuyện ông làm là cái phúc tâm của ông, muốn phổ biến cho tất cả mọi người tiến. Tôi thấy làm như vậy nó chậm tiến. Nói ra thì hay nhưng mà hành không biết hành bằng cách nào, ngồi rồi nói tôi dẫn lên trên não cho mấy người chưa tu đó. Các bạn làm pháp luân mới thấy cái điển rõ ràng nó chạy lên đầu chứ còn ngồi đó mà kêu tập trung ngó đây rồi dẫn lên trên não thì cái đó nó làm cho cái đầu người ta nặng. Nhiều người mới người ta chưa có khai thông cái ngũ tạng. Bây giờ nó phải tập từ từ, cái sự động loạn chúng ta thâm nhập từ từ. Bây giờ tập cũng phải từ từ. Lấy cái gì chứng minh từ từ. Hồi trước khi ta mới bắt đầu làm pháp luân, người ta hít ít lắm, hít không được. Rồi lần lần người ta hít càng ngày càng dài. Cái đó là chứng minh từ từ họ trở về cái đường lối cũ hồi trước. Lấy cái hơi để chứng minh cho họ từ từ mà phát triển chứ không có buộc họ phải dẫn lên Nê Hườn. Cái đó là quá mau. Cái đó là đối với những người mà bộ đầu đã mở rồi, người ta mới làm được. Còn các người mới tu mà tập theo như vậy thì cái tánh của họ càng ngày càng nóng. Cho nên không nên dẫn dắt. Cứ làm pháp

luân đề tự nhiên cứ hít vô nhưng mà cái linh ra “*đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu*” nhưng mà hít được bao nhiêu thì hít rồi lần lần nó sẽ đi lên bộ đầu. Vì lí do đó thành ra tôi đã viết rõ trên giấy trắng mực đen là hít vô “*đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu*” nhưng mà ngồi cái hướng Nam và cái giờ là một giờ khuya. Chớ không phải ban đêm tới sáu, bảy giờ bắt người ta ngồi cái đó nguy hiểm lắm. Người ta không hiểu. Sau này, tu cao rồi thì một giờ khuya người ta không có ngồi nhưng mà người ta phải ngồi từ chín, mười, mười một. Cao chừng nào nó nhẹ chừng nấy. Nó ở cái giới đó nó ngồi được. Nhưng mà nhiều ông ngồi được lúc năm, sáu giờ nhưng mà lại phổ biến cho mấy người mới tu thì không được, nó trở lại chậm tiến. Cái một giờ là phá cái hôn mê của nó, phá cái dâm loạn của nó và không cho thực thi phá được cái đó thì mấy cái giờ kia nó không được. Nó còn bị động loạn thêm nữa. Thành ra chúng ta ở đây là phá cái hôn mê rồi thì lần lần nó càng ngày càng nhẹ. Lúc đó nhưng người tu nhẹ thì chín, mười giờ người ta cũng đi được rồi. Ta đi lên được rồi, ta không có sợ nguy hiểm. Cái giờ đó là cái giờ ta đi rồi ta trở về giáo hóa lục căn lục trần. Cho nên nó có từ giai đoạn một. Chứ mà phổ biến rộng ra theo cái pháp này thì cái hơi đó là nó đã giới hạn cái trình độ của người ta rồi. Làm pháp luân là hít nhẹ nhẹ “*đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu*”, có người hít được dài, có người hít được ngắn lần lần nó khai thông rồi thì nó sẽ dài. Cái đó là đi từng giai đoạn một thì không có bị loạn óc. Bầy cho người ta dẫn điễn là nguy hiểm lắm. Tôi có in rõ trên giấy tờ mỗi người một trình độ khác nhau đừng có nghe lời bậy. Người nào mới tu phải y theo cái giấy đó mà làm. Còn mấy cái người kia tu cao, họ làm được nhẹ thì khác. Phần của họ đừng có nghe theo mà sửa thì hư. Còn những người tu cao nữa thì ở bên trên có diễn đức Di Đà họ dạy cho mình, khỏi lo nữa, không cần người thế gian dạy. Chúng tôi chỉ mở cho cái đà tiến lên bộ đầu, nơi trung ương đó đi lên luôn. Từ ở đó sẽ học lần lần, tuần tự chứ không có sai lạc nữa.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 21/12/1974)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Phóng Sự Đức Thầy Về Thăm Việt Nam (tiếp theo)

II. VŨNG TÀU:

Thứ Bảy, ngày 14-3-2009

Sáng sớm hôm nay Thầy dậy lúc 3:30 sáng. Phái đoàn khiêng hành lý ra xe sửa soạn đi Vũng Tàu. Xuống lobby thấy có hai bạn đạo (từ Sóc Trăng) ngồi đợi ở đó, hai người này còn trẻ lắm, họ nói họ ngồi chờ Thầy từ 10 giờ đêm hôm qua. Khi xe chuyển bánh thì cặp bạn đạo này lái xe gắn máy chạy theo xe Thầy. Theo ra xa lộ gần một tiếng đồng hồ, lúc xe Thầy ngừng lại ở tiệm cơm tấm Kiều Giang để ăn sáng, họ cũng ngừng lại vào đây. Biết họ muốn gặp Thầy để hỏi một vấn đề gì đó nên anh Thanh Hòa trình lên Thầy, hỏi Thầy có bằng lòng cho họ hỏi câu hỏi không? Thầy bằng lòng. Anh Thanh Hòa đưa hai người bạn trẻ đến gặp Thầy đang ngồi trong tiệm. Không biết họ hỏi gì mà Thầy nói phải về hành thiền tĩnh tấn một thời gian nữa mới được. Câu trả lời như thỏa mãn ý nguyện của anh bạn trẻ rồi nên anh đi về, không theo xe Thầy nữa. Từ đó suốt đoạn đường ra Vũng Tàu xe chạy một mình và Thầy rất thoải mái. Mong là với sự may mắn được gặp Thầy, hai bạn đạo trẻ này sẽ về tu tiến nhiều hơn như ước vọng và tâm thành của họ.

Xe vào đến thành phố Vũng Tàu, gió biển thổi phần phật, thật là mát, khí hậu trong lành dễ chịu. Đúng là khí hậu nhiệt đới hợp với Thầy nên Thầy khỏe và vui thật vui. Tại Vũng Tàu, Thầy và phái đoàn nghỉ ở một villa tư nhân, có cổng kín người ngoài không vào được. Villa mới xây cất, rất đẹp và rất tân tiến, có hồ bơi riêng và lại rất gần biển. Cả một villa lớn rộng với tất cả 4 tầng, 8 phòng ngủ, hồ tắm, phòng tắm hơi và 3 người giúp việc, vậy mà chỉ có Thầy và phái đoàn ở đây thôi nên rất yên tĩnh và tiện nghi thoải mái, ai cũng

thích cả.

Vào nhà ổn định xong xuôi, anh Thanh Hòa đưa Thầy đi xem thành phố Vũng Tàu. Đường phố Vũng Tàu trông sạch sẽ, xe chạy vòng quanh đường biển, gió lồng lộng mát mẻ. Trong khi các cô đi chợ nấu cơm trưa thì anh Thanh Hòa đưa Thầy đi chơi giải trí.

Thầy rất vui, Thầy nói chuyện nhiều và Thầy cười hoài, Thầy hỏi chuyện bác Xuân, người hướng dẫn viên du lịch rồi Thầy kể chuyện của Thầy cho bác ta nghe. Thầy hỏi: Anh bao nhiêu tuổi? Bác nói năm nay bác 67 tuổi. Thầy nói tui 87 rồi nè! Thầy nói chuyện vui về khôi hài nên ai cũng thích nghe. Không khí rất là vui vẻ thân thiện.

Buổi trưa Thầy và cả nhóm ăn cơm ở nhà, các cô làm món gỏi cuốn và bánh cuốn chay rất ngon, và nấu cả thức ăn đồ biển cho các bạn ăn mặn. Ăn trưa xong Thầy nằm nhà nghỉ ngơi. Rồi ra hồ bơi ngồi chơi với anh Dominique và bà Tám và bác Xuân, xem anh Thanh Hoà và Sony bơi. Thầy hỏi Sony: Nước sâu không? Sony trả lời: Dạ sâu khoảng 1.80m. Mọi người hỏi Thầy có muốn xuống bơi không. Thầy lắc đầu.

Buổi chiều, Thầy và phái đoàn lên xe. Lại đi chơi quanh thành phố xem phong cảnh, đến nhiều nơi có cảnh đẹp xe ngừng để Thầy xuống ngắm. Nhưng đến đâu Thầy cũng ngồi trên xe không muốn xuống, anh chị Thanh Hòa năn nỉ Thầy xuống đi bộ hưởng gió biển mà Thầy lắc đầu, Thầy nói tao ngồi trên xe cũng có gió biển rồi. Chiều nay trông Thầy trầm lặng, ít nói và chẳng cười gì cả.

Đến tối, mấy Thầy trò kéo nhau qua khách sạn đi ăn nhà hàng do khách sạn đãi. Nhà hàng đưa Thầy và phái đoàn vào một phòng riêng biệt dành cho khách sang. Ăn xong Thầy và cả nhà đi massage, tất cả đều miễn phí. Thầy làm foot massage dịch vụ này ở đây rất là tốt, Thầy chỉ muốn massage nhẹ nhẹ thôi, làm mạnh Thầy la đau. Về đến nhà đã hơn 11 giờ đêm. Thầy ngồi coi tivi ở phòng khách đến khuya. Hết một ngày.

Từ hôm về Việt Nam, phải đi ăn ngoài nhiều quá mấy cô rất lo nhưng may sao Thầy không bị ngứa, không bị nhức. Riêng tối nay Thầy có nói chân Thầy bị mỏi, Minh Sơn bóp chân cho Thầy một chút thì Thầy khỏe.

Mấy hôm trước Saigon rất nóng nhiệt độ lên cả 95°F/35°C nhưng từ hôm Thầy về thì trời mát không ẩm (humid) nhiệt độ khoảng 80°F/27°C, có gió nhẹ rất là dễ chịu.

Chủ Nhật, ngày 15-3-2009

Từ hôm qua đến sáng nay thấy Thầy trầm tư, ít nói không cười. Chị Thanh Hòa hỏi Thầy có vui không? Thầy nói:

- Có gì đâu mà vui?
- Tụi con trong phái đoàn có làm gì cho Thầy buồn không?
Thầy lắc đầu.
- Bạn đạo Việt Nam có làm Thầy buồn không?
Thầy lắc đầu.

Hôm nay, cả nhà đi tắm biển Long Hải. Trước khi đi, buổi sáng Thầy nằm nghỉ trong phòng khách. Tối hôm qua bà Tám chỉ cho bác Xuân tập thiền và Thầy ngồi nhìn bác Xuân chăm chăm. Chắc Thầy độ cho bác tu. Mọi người thanh thân. Sony và chị Thanh Hòa đọc email. Bây giờ bác Xuân lại được cô Quý chỉ thêm cách ngồi thiền.

Bãi biển Long Hải cách thành phố Vũng Tàu 25km, khoảng nửa giờ lái xe. Thầy ngồi nghỉ trên ghế bố.

Thầy nói “*Đi chi xa quá, ở nhà chơi cũng được rồi*”. Ngồi nhìn sinh hoạt của dân chúng ở bãi biển một lúc Thầy lại vui, Thầy nói chuyện nhiều hơn, hỏi hết chuyện này đến chuyện khác. Thầy và cả nhóm ngồi chơi trên bãi khoảng 30 phút, mua mực nướng, đậu hũ nước đường ăn vặt cho biết mùi xứ biển. Sony xuống tắm một mình, tắm xong lên nằm phơi nắng gần Thầy. Thầy chọc Sony: “*Con phơi nắng coi chừng đen giống mọi*”. Một lúc sau Thầy tỏ ý muốn xuống tắm. Anh Thanh Hòa, anh Dominique và Minh Sơn dẫn Thầy xuống nước, chị Thanh Hòa dẫn bà Tám. Thầy thích nước biển ở đây lắm, sóng lớn, không bơi được nhiều, Thầy nằm dài trên cát để sóng đánh qua người. Sony bơi với bà Tám ra chỗ nước sâu hơn, sóng đánh mạnh hơn. Ngâm nước biển hơn 20 phút sau Thầy mới lên. Mấy Thầy trò chơi ở đây đến trưa, mới rủ nhau đi ăn ở nhà hàng Seabreeze.

Đi biển về, nghỉ một chút Thầy lại muốn xuống tắm hồ bơi nhưng nước hồ hơi lạnh nên anh Thanh Hòa dẫn Thầy vào ngồi sauna trong nhà. Sau đó Thầy khỏe, Thầy vào phòng khách ngồi chơi. Thoải mái nên Thầy lại nói chuyện rất nhiều, cười nhiều. Thầy chọc người này người kia vui lắm. Mấy cô đi chợ về bận rộn nấu nướng làm cơm chiều. Buổi ăn tối thật vui, mấy Thầy trò nâng ly chúc mừng 30 năm Thầy trở lại quê hương. Thầy cười nói suốt bữa ăn, Thầy kể chuyện hỏi Thầy còn trẻ đi làm rập hát, đi buôn bán, Thầy nói suốt cả 40 phút. Thầy vui, trò vui. Lúc cả nhóm ngồi ăn tối bên bàn chay, Thầy cũng đi qua ngồi chung, Thầy vô ngồi giữa chị Bê và Liêm. Chị Bê nói: “*Có Thầy ngồi đây, mình vui quá.*” Thầy trả lời “*Dĩ nhiên! Có tao là vui rồi!*”. Giọng Thầy vui tếu khiến cả bàn cười rộ vỗ tay rào rào. Thầy vui ai cũng mừng, khi Thầy nói cười vui vẻ, nhìn mặt Thầy hồng hào ánh mắt Thầy sáng lên hiền hòa và hồn nhiên thật dễ thương vô cùng.

Ăn xong đưa Thầy vào phòng ngủ, 15 phút sau thấy Thầy đi một mình ra làm cả nhà giật mình “*Sao Thầy đi một mình vậy?*”. Trong phòng máy lạnh chưa lên, nóng quá, Thầy ngủ không được, Thầy muốn đi ra ngoài chơi. Anh Thanh Hòa đưa Thầy đi foot massage và ra ngoài giải trí. Đến khoảng 11 giờ đêm Thầy mới về ngủ. Thầy ngủ ít nhưng rất khỏe.

Cả nhóm rất mừng vì sức khỏe của Thầy và bà Tám quá là tốt. Khí hậu nhiệt đới rất hợp với Thầy và bà Tám. Ngày nào bà Tám cũng ăn nhiều trái cây, ăn sầu riêng, ăn nhãn mà đường thấp, áp huyết thấp nên bà Tám ăn uống không cần kiêng cử, không ngứa, không nhức mỏi, và ngủ rất ngon.

Hôm nay Thầy hoạt động hơi nhiều, một ngày thật sinh động.

Mong Thầy ngủ ngon để ngày mai lại tiếp tục cuộc hành trình dài, ngược đường ra miền Trung ... trở về mái nhà xưa !

Về bộ đồ của Thầy. Xem hình Thầy trong suốt những ngày đi thăm quê hương, các bạn và chúng tôi, người nào để ý cũng nhận thấy lạ, là sao hình nào Thầy cũng chỉ mặc một “*bộ đồ màu xanh dương đậm*”, không thay đổi. Cho nên ai cũng có thắc mắc không hiểu tại sao.

Sony cho biết, Thầy có đến 4 bộ áo quần như vậy. Đây là loại áo quần điện giải (ionized). Đặc biệt thứ hàng này nhẹ, hút mồ hôi, không phải ủi. Thầy rất thích mặc những bộ áo này, da được thông, không bí hơi, rất mát mẻ, thoải mái như mặc pyjama mà lại có thể mặc đi ra ngoài trông rất tiện. Vì có đến 4 bộ giống nhau, nên Thầy có thay áo quần mỗi ngày, chứ không phải mặc hoài một bộ. Xin quý bạn an tâm.

III. QUI NHƠN & NHA TRANG

Thứ hai, ngày 16-3-2009

Thầy thức dậy sớm, ăn sáng xong 9 giờ phái đoàn khởi hành đi Qui Nhơn về thăm quê Thầy.

Xe chạy êm ả trên Quốc lộ 1. Thầy ngồi nhìn ngắm cảnh hai bên đường, chú ý từng cảnh vật suốt cả ngày dài. Trên đường đi ngang qua thành phố Phan Thiết, Thầy bảo xe ghé lại thăm rạp hát của Thầy hồi xưa, chụp hình làm kỷ niệm. Rạp hát hồi đó, bây giờ người ta mở tiệm bán mắt kiếng. Nhìn thấy tiệm thật nhỏ không biết rạp hát hồi đó cũng nhỏ như vậy hay đã được sửa lại.

Đường dài, xe chạy khoảng 4, 5 tiếng lại ngừng để Thầy xuống ăn uống nghỉ ngơi. Ngồi chơi 1, 2 tiếng rồi lại tiếp tục, như vậy đỡ mệt cho Thầy. Xe chạy qua bao nhiêu là thành phố, làng quê miền Trung, Thầy để ý ngắm nhìn những cảnh đồng ruộng, những cảnh sinh hoạt buôn bán của dân chúng bên đường thật chăm chú. Sau 15 tiếng đồng hồ rờn rã, cuối cùng xe cũng đã đưa Thầy và phái đoàn đến thành phố Qui Nhơn lúc 12 giờ rưỡi đêm. Trời tối om, không biết khách sạn nằm ở đâu, đường phố vắng teo không biết hỏi ai. Bỗng dưng chợt thấy có một ông xe ôm đứng gần đó, mừng quá anh Thanh Hòa tới hỏi đường, ông xe ôm sốt sắng chỉ dẫn và đưa đường tới thẳng hotel, rất là dễ dàng và nhanh chóng. Đi với Thầy lúc nào cũng có quý nhơn giúp đỡ.

Cả ngày dài ngồi trên xe, hơn 15 tiếng đồng hồ mà không thấy Thầy ngủ. Lúc nào cũng thấy Thầy mở mắt nhìn hai bên đường, vậy mà Thầy không lộ vẻ mệt mỏi, vẫn tươi vui khỏe khoắn. Bây giờ trời đã khuya, Hoàng Anh Qui Nhơn resort nằm ngay bờ biển, gió biển thổi lồng lộng, phòng ốc rộng rãi, thoáng mát. Đêm nay chắc Thầy ngủ ngon...

Buổi chiều Thầy bảo đi còng về gần quê lại thấy nhớ nhiều hơn. Anh Thanh Hòa hỏi Thầy có nhớ nhà Thầy nằm ở đường nào không, Thầy nói tới gần đó mới nhớ. Đi tới đâu Thầy nhớ tới đó, tới những chỗ quen cũ Thầy vui lắm, rồi nhắc nhớ kể lại những chuyện hồi xưa cho các con nghe.

Thứ ba, ngày 17-3-2009

Tại Qui Nhơn, sáng ra ăn sáng trong khách sạn xong, 9 giờ xe đưa Thầy tới thăm nhà ở Qui Nhơn. Thầy nhớ rồi mà Thầy không nói, anh Thanh Hòa thì không biết nhà ở đâu. Xe chạy vòng vòng tìm nhà, anh Thanh Hòa nói chắc phải gọi điện thoại về Mỹ hỏi ông Bảy xin địa chỉ. Xe ngừng lại trên khúc đường quen thuộc, chợt thấy người cháu Thầy đứng bên cạnh xe mình rồi, ngạc nhiên ! Lúc sau hỏi lại anh này sao anh biết xe Thầy đến mà ra đón, anh nói anh biết chú Tám về Việt Nam mà không biết chú Tám có ra Qui Nhơn thăm nhà không. Mấy hôm trước có mấy bạn đạo gọi hỏi anh Thầy có ra Qui Nhơn không? Sáng nay anh đang đứng trên lầu, tự nhiên anh nhìn ra đường thấy chiếc xe Thầy chạy ngang qua nên anh vội xuống ra đường chạy theo xe Thầy. Không biết là Thổ Địa làm việc hay chính Thầy đã chuyển điện cho cháu Thầy ra đón xe mình.

Nhà Thầy, bây giờ có gia đình cháu Thầy đang ở và mở cửa hàng bán tranh sơn mài. Vào nhà, Thầy ngồi hỏi thăm gia đình rồi đến thắp hương trước bàn thờ ông bà, cha mẹ Thầy. Bên kia tường có treo hình ba má Thầy. Nhìn hình, thấy Thầy giống mẹ nhiều hơn, nhưng cái mũi thì giống cha, không biết bạn đạo nghĩ sao. Gặp lại người thân gia đình, các cháu nhắc chuyện anh em của Thầy, Thầy xúc động không cầm được nước mắt, lại mếu máo khóc làm mọi người đứng chung quanh đều mủi lòng.

Sau đó, cháu Thầy đưa Thầy qua thăm bà Chín, em gái của Thầy ở gần đó. Bà Chín không nhận ra Thầy, con bà Chín nói bà Chín bị lẫn rồi. Nhưng ngồi một lúc sau thì tự nhiên bà Chín bỗng nhớ Thầy, nhận ra Thầy bà Chín khóc quá chừng làm Thầy cũng khóc theo. Hình ảnh hai anh em ngồi nói chuyện với nhau thật là xúc động. Buổi trưa Thầy mời cả gia đình các cháu Thầy đi ăn nhà hàng nói chuyện thật thân thương.

Hai giờ chiều hôm đó Thầy và phái đoàn lên đường trở vào Nha Trang.

Xe chạy hơn 4 tiếng, đến Nha Trang vào khoảng 6 giờ rưỡi tối. Thầy ngụ tại VinPearl Resort bên Hòn Tre, một đảo du lịch nổi tiếng của Nha Trang. Còn phái đoàn đóng đô ở Duyên Hải (The Light Hotel) tại thành phố. Muốn qua thăm Thầy, anh Thanh Hòa phải đi cáp treo (cable car) hay đi phà, giá vé khá đắt 250.000 VND, cho một chuyến đi và về.

Tối đó Thầy và phái đoàn đi ăn nem nướng, một món ăn đặc sản nổi tiếng của vùng Nha Trang Khánh Hòa. Một tháng trước không ai có thể tưởng tượng được cảnh Thầy ngồi ăn tối ngoài đường, ngay các quán vỉa hè như vậy. Rồi cũng khó tưởng tượng được cảnh ban đêm, Thầy đi dạo ngoài đường phố phong trần mà lại vui vẻ như vậy. Nhìn Thầy “bụi đời” rất là vui, Thầy nói nhiều cười nhiều, nét vui vẻ rạng rỡ trên khuôn mặt. Cô Indra sợ ăn ngoài trời không vệ sinh lo cho sức khỏe của Thầy nhưng Thầy lại thích Thầy ăn rất ngon miệng, vừa ăn vừa nói chuyện cười hoài mới là vui. Ăn xong, Thầy còn đi dạo một hồi rồi anh Thanh Hòa mới đưa Thầy và Minh Sơn, cô Indra về VinPearl Resort.

Sau một ngày đi đường dài, mong thầy ngủ ngon để ngày mai có sức đi tham quan thắng cảnh Nha Trang.

Thứ tư, ngày 18-3-2009

Sáng nay Thầy ở bên VinPearl nghỉ ngơi. Buổi chiều Thầy trò mới đưa nhau đi tắm bùn tại “Suối Khoáng Nóng Nha Trang - Tháp Bà” (Hot Spring center). Trung tâm này cách thành phố Nha Trang khoảng 4,5 km. Cả mấy Thầy trò cùng nhau vui hưởng những dịch vụ thư giãn rất tốt ở đây như:

Tắm bùn tức “*Ngâm bùn khoáng tập thể*”. Sau mấy ngày mệt nhọc, Thầy trò thoải mái cùng nhau ngồi trong một hồ bùn rộng. Hồ được xây ngoài trời trên có mái dù lợp tranh che nắng, rất là mát... Lúc ngồi ở đây có một cô thợ tới chụp hình. Để nhớ kinh nghiệm vui này nên phái đoàn mua hình và mấy cái tách về làm kỷ niệm. Tắm bùn xong, Thầy xối nước cho sạch bùn, còn những người khác thì để nguyên bùn ra nằm phơi nắng để cho bùn khô tự nhiên, sau đó mới tắm sạch bằng nước khoáng.

Mục kế tiếp là Thầy trò cùng nhau vào hồ “*Ngâm nước khoáng nóng thiên nhiên*”. Hồ này chứa nước khoáng nóng ở nhiệt độ 40-42⁰C, nên Thầy không ngâm lâu được, Thầy ngồi trên thành bờ chơi thôi.

Tiếp theo, anh Thanh Hòa đưa Thầy ra nằm nghỉ trên ghế bố, Thầy ngủ rất ngon suốt hơn một tiếng đồng hồ. Khi Thầy thức dậy, Thầy muốn đi tắm ở hồ bơi, nước hồ bơi rất ấm làm Thầy thấy dễ chịu. Thầy lộ vẻ vui thích khi bơi trong hồ này. Mấy anh dẫn Thầy đi bộ vài vòng quanh hồ bơi rồi ngồi chụp hình. Nhìn Thầy làm kiểu để chụp hình trông thật là dễ thương, ai nhìn cũng cười vui, thích thú. Bơi một hồi, Thầy nhìn sang thác nước khoáng, nói “Tao muốn qua ngồi bên thác nước”. Đồng ý ngay với Thầy, vậy là cả nhà cùng nhau qua ngồi dưới thác nước. Nước ở thác này là nước khoáng rất ấm, ngồi ở đây tưởng như ngồi dưới thác thiên nhiên, thích thú thoải mái để những dòng nước trắng xóa tung ra từ đỉnh đầu làm mình thật sự mê, thư thái. Thầy thích lắm cười đùa rất vui vẻ. Ngồi ở đây khoảng 10 phút, Thầy lại làm kiểu để chụp hình, vui thật vui ! Trông Thầy hồn nhiên như em bé, Bé Tám đáng yêu của chúng ta !

Sau khi chơi đùa thư giãn xong, 6 giờ chiều Thầy và phái đoàn ra ăn tối tại đây. Nhà hàng của họ ở trên lầu, nhưng phái đoàn yêu cầu họ đặt bàn ăn ngay trong sân, cạnh vỉa hè, ăn ngoài trời cho mát. Sau bữa ăn hơn 8 giờ rưỡi, xe chở Thầy đi dạo quanh thành phố Nha Trang rồi mới đưa về VinPearl Resort. Sau một ngày hoạt động thoải mái Thầy đi ngủ sớm. Các trò rảnh rỗi bèn rủ nhau đi dạo dọc bờ biển hóng mát và ngắm các cửa hàng bán quà kỷ niệm.

Hôm nay thật sự là một ngày đáng nhớ, một ngày tràn trề niềm vui. Mọi người đã có những giây phút thật vui nhộn và sống động bên Thầy. Qua những dịch vụ tắm bùn, tắm nước khoáng, bơi lội giúp giải phần độc tố, ra về ai cũng cảm thấy làn da tươi mát hơn và con người nhẹ nhàng thanh thản hẳn ra. Thầy rất là thích

trung tâm nước khoáng này nên có thể ngày mai sẽ trở lại đây. Tiếc là các cô Indra, cô Quý và chị Thủy không vào tắm bùn và đi bơi với Thầy, Các cô ngồi đợi bên ngoài nếu vào tắm chắc các cô thích lắm.

Thứ năm, ngày 19-3-2009

Ngày hôm nay thông thả, Thầy ngủ dậy trễ, mấy anh chị ngồi chơi trong khách sạn đợi. Gần trưa Minh Sơn đưa Thầy qua, Thầy muốn trở lại chỗ tắm bùn hôm qua. Trên đường đi xe ghé Chợ Đầm, mua trái cây và vài vật dụng. Khi xe đến trung tâm Nước Khoáng thì Thầy lại đổi ý không muốn vào, nên xe đưa Thầy về khách sạn ngủ. Đến chiều khoảng 4 giờ chiều, Thầy ngủ khỏe xong mới trở lại đây. 6 giờ rưỡi nơi này đóng cửa nên lúc đó còn được hai tiếng, Thầy trò chỉ đủ thời giờ tắm bùn tức “*ngâm bùn khoáng tập thể*”, rồi qua “*ngâm nước khoáng nóng thiên nhiên*” và tắm phun nước, mà người ta gọi là “*tắm ôn tuyền thủy liệu pháp*”. Dịch vụ này cũng rất hay có mục đích như bấm huyết. Thật là thú vị và sung sướng khi đứng giữa hàng trăm ngàn tia nước khoáng nóng đồng thời cùng một lúc điễm vào các huyết đạo.... Thầy đứng ở đây khoảng 10 phút, xong ra ngoài là vừa hết giờ.

Buổi tối sau khi cả nhà đi ăn lẩu, xe đưa Thầy về khách sạn. Nhưng Thầy vẫn còn muốn đi chơi tiếp, nên xe lại đưa Thầy đi thêm nhiều vòng trong thành phố cho đến khuya. Đêm nay Thầy không về hotel VinPearl của Thầy, mà muốn ở lại hotel Duyên Hải với phái đoàn. Vào phòng nằm xuống giường là Thầy ngủ liền.

Mong Thầy ngủ được nhiều vì ngày mai Thầy và phái đoàn lại lên đường trở về Saigon.

Cao Sơn tường trình

Bạch Trúc ghi lại

T/Đ Portlanh Oregon

Ngày 18-20/3/2009

Ngày 28 tháng 12 năm 2009

Kính thưa Đức Thầy,

Nhận được tin Đức Thầy và Bà Tám cùng phái đoàn an vui trở về Mỹ vào ngày 26 tháng 3 năm 2009 sau một chuyến du hành về thăm lại quê hương Việt Nam, chúng con tất cả anh em trong Ban Tổ Chức Đại Hội “*Du Hành Đạo Pháp*” xin gửi đến lá thư này để chào mừng Đức Thầy trở về cũng bày tỏ lòng thành kính tri ân và thương nhớ của chúng con đến với Đức Thầy, người Cha tâm linh luôn luôn hy sinh và hiện diện ở khắp mọi nơi để lo lắng và chăm sóc cho từng đứa con một của Người.

Chúng con cũng không quên cảm ơn sự hỗ trợ và chỉ dạy của Bề Trên và Đức Thầy, đã tạo điều kiện và thuận duyên đến với tất cả mọi đóng góp và phát tâm cho chương trình Đại Hội “*Du Hành Đạo Pháp*” năm nay. Trong tinh thần phục vụ đạo pháp, chúng con kính xin Đức Thầy luôn luôn quang chiếu và trực tiếp hướng dẫn tất cả những công việc làm của chúng con phát triển đúng theo chiều hướng phục vụ Vô Vi đạo pháp do Đức Thầy đề ra.

Cuối thư, chúng con xin kính chúc Đức Thầy và Bà Tám cùng các anh chị trong phái đoàn được nhiều sức khỏe và vạn an.

Kính Thưa,

Ban Tổ Chức Đại Hội “*Du Hành Đạo Pháp*”

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 18 tháng 07 năm 1970

Phật pháp chuyên hành trị điếc câm
Linh chi được thảo gắng truy tầm
Nan y căn bệnh lưu ly diệt
Trị điếc đui câm thoát lối lầm

Hồn ta tu luyện thoát tầm
Thế gian đui điếc thêm câm đủ điều
Linh chi được thảo rất nhiều
Ở nơi xứ Phật trị tiêu bệnh tình
Hồn ta hưởng được được tinh
Lưu Ly Quang Phật diệt tình khổ đau
Mê trần khổ não trước sau
Mất không thấy Phật đuôi đầu bất minh
Tai không lĩnh hội lý tình
Phật ban chơn pháp điển linh giúp người
Câm thời chẳng thốt được lời
Điển tâm xuất phát tại đời phóng thâu
Chỉ lo tâm nguyện xin cầu
Tự tu tự trị căn đầu phát sinh
Ấy là tham hận cực hình
Chính mình đã tạo thế tình rồi ren
Gắng tu gặp Phật như đèn
Sáng soi nội tạng chẳng hèn như xưa
Điếc đui tiêu diệt mới vừa
Tới lui học pháp Phật đưa dạy đời
Chơn ngôn xuất phát thuyết lời
Giả chơn tự ngộ phân đời sửa tu.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên